

Såvel spørgsmålet om gennemførelsen i praksis på alle niveauer af de vedtagne målsætninger som tendensen til en række landes stærkere markering af en egentlig modstand mod allerede vedtagne principper, CEDAW- og alle øvrige konventioner om ligestilling, giver imidlertid anledning til stor bekymring og overvejelser om nye strategier.

Folketinget opfordrer derfor regeringen til både i forbindelse med forberedelsen til den 4. verdenskvindekonference, under konferencen og efterfølgende at fastholde den linje, der blev udtrykt ved Wien- og Kairokonferencerne og på det sociale topmøde i København, der understøtter kvinders individuelle reproduktive og seksuelle rettigheder, økonomiske rettigheder, menneskerettighederne og en lovfæstet adgang til uddannelse samt behovet for den særlige satsning på piger og på kvinders centrale rolle i bekæmpelsen af fattigdom.

Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at rækken af verdenskvindekonferencer fortsættes.

Folketinget opfordrer regeringen til at fremlægge en redegørelse for opfølgningen på den fjerde verdenskvindekonference og ligestillingsaspektet i de øvrige internationale konferencer og fremlægge forslag til både den nationale og internationale opfølgning.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«
(Dagsordensforslag nr. D 73).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ingrid Rasmussen (S):

På Socialdemokratiets vegne vil jeg gerne takke ministrene for besvarelsenerne.

Når vi drøfter FN-kvindekonferencer og kvindespørgsmål i øvrigt her i Folketinget, er det vigtigt at holde sig for øje, at dansk involvering i dette arbejde har en gennemgående rød tråd fra det nationale ligestillingsarbejde over det nordiske samarbejde og EU-samarbejdet til det globale samarbejde på FN-plan. Den røde tråd er: Kvinders lige rettigheder i samfundene på alle niveauer, lokalt, regionalt og internationalt.

Kvinder er halvdelen af verdens befolkning, men kvinderne bærer ulige byrder, og kvinderne har ulige muligheder for et kvalitetsfyldt liv.

I lyset af det nylig afholdte sociale topmøde i København glæder det mig, at vi i Danmark bliver taget til indtægt for mange gode initiativer og støtte til andre lande. Nelson Mandela takkede Danmark og lovede ikke at glemme os nu, hvor andre store lande gerne vil være venner med Sydafrika. Den sydafrikanske regering arbejder også for ligestilling efter dansk model og råd.

Vi må i vores internationale samarbejde både være foregangsmænd og -kvinder, men også arbejde i skyldig respekt for det enkelte lands forskellighed og særtræk på ligestillingsområdet, og vi må være åbne over for, at vi også kan lære meget af andre lande.

Det internationale ligestillingsarbejde i FN kan af og til synes trægt, præget af politisk træghed, uigennemskuelighed og en stor dosis dobbeltmoral, når man ser på forholdet mellem regeringernes udtalelser og deres faktiske handlinger. Man fristes måske oven i købet til at spørge sig selv, om det i det hele taget er værd at bruge så mange kræfter på noget, der i sidste ende måske kun giver ganske få synlige resultater.

Når jeg alligevel kan svare klart: Ja, det kan betale sig, er det, fordi FN-arbejdet med ligestilling handler om at forbedre menneskers vilkår, og det handler om demokrati og solidaritet. Grundlæggende er selve diskussionen i FN et sundhedstegn for verdenssamfundet. Udfordringen til os er selvfølgelig at præge denne diskussion med progressive holdninger.

At gennemføre ligestilling handler om at have tilstrækkelig lovgivning, som forbyder kønsdiskrimination, og som samtidig giver rammer for at sætte initiativer i værk. Men det er ikke nok. Vi får ikke reel ligestilling, før vi alle som noget helt naturligt tænker ligestilling og handler derefter. Vi skal integrere ligestilling som målsætning og som praktisk handling i den generelle politik og planlægning; det må være målet.

Hvordan kan vi så sikre, at mainstreaming, altså integrering af ligestilling, rent konkret finder sted? Allerførst handler det om både nationalt, regionalt og internationalt at få bred forståelse i samfundene for vigtigheden af, at vi skal have ligestillede samfund.

Det handler om holdningsændringer hos den enkelte borger og så sandelig også hos regeringerne, lovgiverne og embedsfolkene som sådan. Før vi når til denne holdningsændring, handler det om information og egentlig undervisning, og her skal vi hele tiden presse på.